

Mihai Gingulescu

Să nu semene una cu alta

Dacă ar trebui să definesc pe scurt stagiunea 1969—1970 în teatrul nostru i-aș spune: o stagiune vie. Folosesc cuvântul în sensul lui dinamic, evolutiv, constructiv, de ceva mai mult decât înainte, mai mult decât obișnuitul, decât lucrurile câștigate. Viața unui teatru se poate desfășura oscilând pe scara valorilor; o stagiune slabă poate alterna cu una foarte bună. Esențialul este însă, ca stagiunile să difere între ele. Chiar bune fiind, mai multe stagiuni identice una cu alta, ored că transformă un teatru într-un mediu cenușiu, mort. Activitatea unui teatru trebuie să surprindă, să aibă continuitate în idei, dar să smulgă permanent ideii lucruri noi, să-i dezvăluie noi fațete, așa cum într-o discuție, interlocutorii se surprind unul pe altul, prin ineditul părerilor. Un teatru se află, de altfel, într-o asemenea discuție; interlocutorii lui sînt spectatorii.

Calitatea principală a stagiunii 1969—1970 în teatrul nostru a constat după părerea mea, în dorința și preocuparea lui activă și permanentă, de a gândi fenomenul artistic prin prisma contemporaneității, de a-l integra în contextul problemelor anului 1970. Firește nu toate spectacolele noastre au atins același nivel calitativ de realizare. Toate au reflectat însă această preocupare. Trei dintre ele, îmi par din această perspectivă, grăitoare: *Dansul sergentului Musgrave*, *Acești îngeri*

trști și *Omul care a văzut moartea*. Calitatea lor esențială este, după mine, modul în care țin să releve adevărul: cu cruzime în *Dansul sergentului Musgrave*, cu patimă în *Acești îngeri trști*, cu incisivitatea ironiei și a sarcasmului în *Omul care a văzut moartea*.

Repertoriul stagiunii a încercat de altfel, să fie cît mai echilibrat, să cuprindă o arie tematică cît mai largă și să se exprime pe o gamă cît mai felurită de genuri inclusiv cele de divertisment. În ceea ce privește divertismentul, poate nu au fost alese chiar cele mai izbutite lucrări, dar spectacolele au năzuit și au reușit să aibă ținută artistică.

Mie personal, stagiunea 1969—1970 mi-a oferit bucuria de a juca roluri, diversificate ca gen și substanță dramatică. (E un lucru pe care-l socotesc deosebit de important pentru dezvoltarea unui actor.) M-au bucurat mai cu seamă două roluri complexe și generoase sub raportul virtuților lor de a-mi spori zestrea profesională: Hurst din *Dansul sergentului Musgrave*, și Matti din *Domnul Puntila și sluga sa Matti*. Am jucat cu bucurie și pe Basarab din *Croitorii cei mari din Valahia*.

Acum, cu gîndul la stagiunea care vine, sînt adîncit în studierea piesei *Cine-l salvează pe Albert Cobb* de Frank D. Silsby. E o piesă de mari calități. Iar rolul ce-mi revine — bogat în sugestii expresive.